

UREDNIŠTVO

RIJEČ UREDNIŠTVA

Poštovani vjeroučitelji,

Stara uzrečica kaže „Sve je dobro što se dobro svrši” i često se upotrebljava kad je neki posao dovršen bez obzira da li je, uistinu, dobro završen. Kao vjeroučitelji i katehete, a prema tome i odgojitelji „dolazimo” kraju jedne vjeronaučne godine. Da li je dočekujemo s olakšanjem zato jer, eto, završava ili je uzrok olakšanju to što DOBRO završava? Naravno da se na jedan ovakav općenit upit ne može dati cjelovit odgovor, ali može nas potaknuti da postavimo sebi i drugima, s kojim dijelimo isti posao, mnoga druga, nimalo sitnija i beznačajnija pitanja glede našeg katehetskog i pastoralnog rada. Sva ta „upitanost” mogla bi nas dovesti do češćih i sve potrebnijih susreta vjeroučitelja-kateheta i na užem području, ne samo da bismo iznosili svoje poteškoće i muke, uspjehe i radosti, nego prvenstveno zato da izmjenjujući iskustva shvatimo i prihvatimo činjenicu da naš posao nije dovršen kada prestanu okupljanja djece i mladeži po našim vjeronaučnim dvoranama. Tek u tom zatišju možemo dati prave i iskrene odgovore i ocjene o uspješnosti vjeronaučne godine koja je iza nas. Svjesni smo da posao koji obavljamo ne može biti potpuno dovršen s krajem vjeronaučne godine i ta „nedovršenost” se podjednako odnosi i na vjeroučenike i na vjeroučitelje. Vrijeme između dvaju vjeronaučnih godina ne bi smjelo biti samo vrijeme odmora i predaha, nego i vrijeme osobnog rada, usavršavanja i pripreme za posao koji nas i ubuduće očekuje. Znamo da je Crkva kršćanski religiozni odgoj, općenito, i katehezu kao odgoj u vjeri, posebno, uvijek smatrala svojom temeljnom i jednom od prvotnih svojih zadaća. Zato se i svi mi, koji smo izravno uključeni u katehiziranje, ozbiljno i temeljito pripremamo na tu zadaću, na taj posao, koji ćemo, vjerujem, sve bolje i plodnije obavljati ako ga sve manje budemo smatrali poslom i dužnošću, a sve više, jednostavno, svojim životom. Priznajemo da to nije ni lako ni jednostavno, ali to je možda jedini ispravan put.

Potreba za stalnom katehetskom i odgajateljskom izobrazbom vjeroučitelja toliko je puta naglašavana u smjernicama i dokumentima opće i mjesnih Crkava, posebno nakon II vaticanskog sabora. Tako u Apóstolskoj pobudnici pape Ivana Pavla II „Catechesi tradendae” čitamo: „Da bi kateheza mogla postati primjerena zahtjevima današnjega vremena, Crkva pozorno bdije nad njezinom obnovom: čuva od pretjeranosti i nepromišljenih improvizacija, ali i od pogibelji koja se očituje u napasti otklanjanja svake promjene.” Uz sva pozitivna i hvale vrijedna nastojanja, možda se najveća opasnost krije u onoj „napasti otklanjanja svake promjene” jer to znači životariti, najmanje davati, tapkati u mjestu. Stoga bismo se mogli ozbiljno i s puno odgovornosti pitati: koliko proširujemo svoje katehetske, pastoralne i odgojne vidike i znanja, bilo teo-

retska bilo praktična? Pitanja i odgovori na njih, sami po sebi, ne bi imali smisla ako bismo se na njima zaustavili, jer to nije ni naš cilj, a vjerujem, ni naši krajnji dometi.

Živimo u vremenu u kojem je sve više tzv. posvećenih, uvjetno rečeno dana i tjedana i svima su nam, manje više, poznati. Uglavnom su „stalni”, tj. redovito se obilježavaju svake godine. S godinama je nešto drugačije. Glavna im je nakana da se jače istakne i naglasi neka vrednota, neka skupina ili pak neka osoba i njezino značenje za širu zajednicu. 1988. godina je proglašena Don Boscovom godinom. Don Bosco i njegove odgojne metode su i danas aktualne te mogu biti i te kako poticajne ne samo za salezijance, nego i za sve one koji rade u odgoju, pastoralu i katehiziranju. O tome govori i papa Ivan Pavao II u svome pismu „Juvenum Patris” („Otac i učitelj mladeži”, KSC, 1988.) povodom Don Boscove godine, obraćajući se ne samo članovima Salezijanske obitelji, nego također i mladima, koji su naslovnici odgojne djelatnosti, kršćanskim odgojiteljima i roditeljima, koji su pozvani na tako plemenitu ljudsku i kršćansku službu. Sveci i svetice su uvijek bili izvor i početak obnove u najtežim okolnostima kroz povijest Crkve. Svi su oni, svatko na svoj način i u svome vremenu, bili potaknuti od Duha Božjega. Zato ih se ponekad na poseban način sjećamo i ponovo ih otkrivamo, ne samo kao pojedinci i grupe, nego i kao velika obitelj – Crkva. Don Bosco je svetac i samim činom kanonizacije on se pojavljuje pred svima, pred cijelim Božjim narodom, kao originalni uzorak vitalnosti i svetosti Crkve. Tako kanonizirani svetac nije ničije „privatno vlasništvo”, nego je „izabrani dio” zajedničke baštine Božjega naroda. Upravo u tom smislu shvaćamo i don Bosca, njegovu karizmu i njegovo djelo, tj. njegovu baštinu koja pripada zajedničkoj baštini Crkve. Znamo da ono što u Crkvi razlikuje jednu duhovnu obitelj od druge nije kršćanstvo, nego poseban način kako se žive njegovi sadržaji i poslanje. Nemirne povijesne okolnosti svjedoče da don Bosco nije mogao naći drugi put kojim će ostvariti svoj poziv i svoju svetost doli put osnivača. Providnost ga je vodila i u nekom smislu „silila” da udari temelje sasvim novom iskustvu svetosti i apostolata, novom shvaćanju Evanđelja i Kristove tajne, čitajući ih prema svom vlastitom, osobnom ključu, s jakim smislom za znakove vremena.

U već spomenutom papinomu pismu „Juvenum Patris” čitamo: „Sretna izreka: 'Dosta je da ste mladi pa da vas veoma ljubim' jest lozinka, a još prije temeljno opredjeljenje sveca: 'Obećao sam Bogu da ću do zadnjeg svog daha živjeti za svoje siromašne mladiće.' I doista, za njih je on razvio impresivnu djelatnost riječima, spisima, ustanovama, putovanjima, susretima s civilnim i religioznim vlastima; prema njima, nadasve, očituje brižljivu skrb, obraća se njihovim osobama kako bi u njegovoj očinskoj ljubavi mladi mogli prepoznati znak jedne veće ljubavi.” Don Bosco tvrdi „Nije dosta ljubiti!” Za ljude njegova vremena, za koje je sv. Augustin bio neosporan autoritet, kao i danas, ta tvrdnja je izazivala čuđenje, pa i sablazan. Znamo da je Augustin rekao: „Ljubi i čini što hoćeš!” Ta je njegova izreka kroz stoljeća citirana, da ne reknemo „rabljena” iako nije bila dokučiva za sve. Za jednog sveca i odgojitelja, kakav je bio don Bosco, život je dokazao da to nije dosta i to je njegova originalnost. Odgojna ljubav, koju je don Bosco posjedovao, traži da se tome dometne još nešto, a to je: „postići da budeš ljubljen”. Drugim riječima, potrebno je znati svoju ljubav pretvoriti u dobrotu, pretvoriti je u metodologiju prijateljstva, u obiteljski dijalog i u radost suživota. Vidimo da don Bosco nije rušio stare vrijednosti nego ih je dograđivao, na jedan način prilagođivao novim vremenima i tako ih aktualizirao i učinio zajedničkom baštinom i za suvremene prilike.

Ovaj broj „Kateheze” posvećen je nekim temama koje su vezane uz don Bosca i njegovu pedagoško-odgojnu misao, te uz pastoral, odgoj i studij pedagogije u Salezijanskoj družbi. Vjerujemo da ćete u ponuđenom štivu naći nešto i za svoj pastoralni i odgojni rad jer don Bosco je bio veliki odgojitelj kojega je još papa Pio XI nazvao „prvakom odgojitelja”, a današnji papa u naslovu svoga pisma uz njegovu stogodišnjicu smrti „otac i učitelj mladeži”.

Uredništvo